



Ingekorte versie van speciaal gezant David Trembla (pardon voor de *tremblaïsmes*)



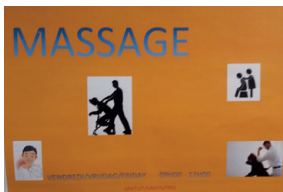
Geraakt door de onaanraakbare

Het Maximiliaanpark, alstublieft? Ik moet iemand gaan *reverenteren* die het sprookje van de solidariteit belichaamt. Hij heeft me geraakt met zijn verhaal, met zijn handen, met zijn tranen. Met zijn moedige aanklacht.

Vandaag heb ik een vrijwillige masseur geïnterviewd in een vereniging met als belangrijkste product de ... waardigheid (douche en wasbeurt voor 1 euro).

De masseur richt het decor in voor de foto's die ik ga nemen. Klik, klik en nog eens klik.

Peter D'hont, een achternaam van Vlaamse oorsprong. Hij masseert al 20 jaar, maar nog maar 6 jaar op professionele wijze. **Zijn visitekaartje** wil indruk maken met zijn competenties: Thaise massage, shiatsu massage, Zweedse massage, massage op een stoel, sportmassage. "een moment van ontspanning in Brussel".



Hallo Peter. Wat trekt jou zo aan in massage?

Wanneer ik masseer, dan ontspant me dat, als een meditatie. Na het geven van een massage ben ik helemaal ontspannen.

Waar de journalist de controle verliest over dit interview

In 2015 ben begonnen met vrijwilligerswerk bij de vluchtelingen in het Maximiliaanpark. Met het Burgerplatform voor Steun aan de Vluchtelingen [in het Maximiliaanpark]". [facebook.com/bxlrefugees/](https://www.facebook.com/bxlrefugees/) Voilà. En ik geef onderdak aan vluchtelingen. Meestal twee tot vier personen, en nu is er een Palestijn die definitief blijft wonen bij mij.

Burgers moeten direct reageren

Hij is geraakt, de tranen springen in zijn ogen. Een krachtige proloog voor een belangrijke verklaring:

De oorlogsvluchtelingen komen en ... de politici zeggen: "Jullie zijn niet welkom". We kunnen niet rekenen op de politici, de burgers moeten direct reageren.

Mensen op straat, zonder dak, zijn niet 'onaanraakbaar'. Het doet hen veel goed wanneer ze als mens behandeld worden.

Boeddhistische retraite op straat

Vier jaar geleden heb ik een retraite gedaan op straat, met een boeddhistische groep in Gent. Met onze identiteitskaart en rugzak [en goed gekleed en verzorgd, neem ik aan], zonder geld, leefden we als daklozen op straat gedurende ...

5 dagen. Het is ervaring die me sterk gemarkeerd heeft. Ik maakte me geen zorgen om eten. Voor noodgevallen had ik de sleutel van mijn appartement op zak. Het moeilijkste vond ik de verveling. Je hebt niks te doen.

Sindsdien heb ik veel meer medeleven met mensen die op straat leven. Dat is het ergste wat je kan overkomen. Zonder vrienden, zonder geld: "Trek je plan".

Alle ministers zouden zo iets moeten doen. Het zou hen sterk veranderen.

Ik realiseerde me dat we in één dag veel veranderd waren, onze wereld was heel anders. Die ervaring heeft mij sterk veranderd. Ik maakte kennis met een wereld die bestaat, maar die tot dan toe onzichtbaar was voor mij.

Het recht om te leven... nergens

De Palestijn die bij mij woont, is hier illegaal, dus ik maak mij zorgen om zijn situatie, het leven is hard voor hem. Dat zou moeten veranderen. Hij kan niet terugkeren naar Palestina, want Israël belet hem dat, en hij kan ook niet in België blijven.

Hij heeft nergens recht op wonen.

Het is een onrecht tegen de mensheid. We hebben het veel over mensenrechten. We hebben kritiek op het geweld van de Gele Hesjes die auto's in brand steken in Parijs, terwijl wij vluchtelingen verwerpen, uitsluiten, we erkennen hen niet als menselijke wezens. Dat is een grotere gewelddaad dan auto's in brand steken.



Solidariteitsfeest

In 2015, tijdens de zomer, was het Maximiliaanpark één groot solidariteitsfeest. Met tenten, medische diensten, een keuken, een kledingdepot, zelfs massages, talencursussen, een crèche, een cinema en andere activiteiten. In de winter was dat niet meer mogelijk. De politie viel binnen en zette mensen uit het park. Er werd een tijdelijk gebouw ingericht voor enkele diensten en activiteiten, zoals film. De beweging voor steun aan vluchtelingen werd gevormd en blijft volhouden en inspiratie bieden voor mijn 'tijdloze' artikels.

Net zoals andere mensen, besloot ik om [migranten] op te vangen bij mij thuis. Ongeveer twee of vier personen. Totdat Ihab kwam en ... besloot om te blijven. [Oh!]

Ik vind het steeds moeilijker om me druk te maken over kleinigheden, dingen die vroeger ... belangrijk voor me waren. Bijvoorbeeld? Dingen als mijn keuken elke week schoonmaken waren heel belangrijk voor mij. Nu kan het me niks schelen. Dat valt veel mensen in mijn omgeving op, oude vrienden. Ze zeggen tegen me: "Je bent veel veranderd ..." Dan antwoord ik: "Inderdaad."

Balans en Migratiepact van Marrakech

Ik heb de laatste jaren veel geld uitgegeven om andere mensen te helpen, maar ik heb niet de indruk dat ik armer ben. Ik voel me zelfs rijker, ik heb een nieuwe wereld ontdekt, maar ook in geld ben ik niet armer, wanneer ik kijk naar mijn spaarboekje. Ik wil zeggen dat ik op een andere manier verdiend heb, met andere prioriteiten en ... ik heb nieuwe vrienden!

Het is schandalig dat de politici discussiëren over de ondertekening van het migratiepact van Marrakech van de Verenigde Naties. Die discussie blokkeert de regering al twee weken, terwijl andere prioriteiten worden verwaarloosd ...

Wil je een duidelijke boodschap geven over je vrijwilligerswerk als masseur bij DoucheFLUX?

"Ontspanning? Ja maar ... Heling? Ja maar ...
Ik masseer mensen vooral om hen waarde te geven: ik raak je aan, je bent mijn gelijke, ik waardeer je zoals je bent."

Een anekdote die deugd doet

Ik masseer ook Luxemburgse bankiers, die naar verluidt heel rijk zijn. En kabinetsleden.

[Lees anekdote in de online versie]

David Trembla. Dec'18, Anderlecht. Tekst gecorrigeerd door **Daniel Soil**, publiek schrijver. Foto's: **Nina Vlassova** en David Trembla NLse versie: **Charlotte Zwemmers**